

närmare bestämt att gäldenären inte underrättades om skuldbe-
loppet i rätt tid (inom treårsfristen), att beloppet således inte
kunde krävas in och att motsvarande egna medel således inte
kunde ställas till kommissionens förfogande.

- (¹) Akt om anslutningsvillkoren för Konungariket Spanien och Republi-
ken Portugal och anpassningarna av fördragen (EGT L 302, 1985, s.
23; svensk version: Handlingar om anslutning till Europeiska gemen-
skaperna, 1987, volym II, s. 412).
- (²) Rådets beslut av den 7 maj 1985 om systemet för gemenskapernas
egna medel (EGT L 128, s. 15).
- (³) Kommissionens förordning (EEG) nr 579/86 av den 28 februari
1986 om närmare bestämmelser om lagren av sockerprodukter
per den 1 mars 1986 i Spanien och Portugal (EGT L 57, s. 21)
- (⁴) Rådets förordning (EEG) nr 1697/79 av den 24 juli 1979 om upp-
börd i efterhand av import- eller exporttullar som inte har utkrävts
av gäldenären, för varor som hänförs till ett tullförfarande som
medför skyldighet att betala sådana tullar (EGT L 197, s. 1).
- (⁵) Rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 29 maj 1989
om genomförande av beslut 88/376/EEG, Euratom om systemet för
gemenskapernas egna medel (EGT L 155, s.1; svensk specialutgåva,
område 1, volym 4, s. 41).
- (⁶) Mål C-30/00, REG 2001, s. I-7511.
- (⁷) Kommissionens förordning (EEG) nr 2670/81 av den 14 september
1981 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för sockerproduk-
tion utöver kvoten (EGT L 262, s. 14)
- (⁸) Rådets förordning (EEG) nr 3771/85 av den 20 december 1985 om
lager av jordbruksprodukter i Portugal (EGT L 362, s. 21)

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Rechtbank
van Koophandel te Gent (Belgien) den 19 juli 2012 —
Euronics Belgium CVBA mot Kamera Express BV och
Kamera Express Belgium BVBA**

(Mål C-343/12)

(2012/C 303/28)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Rechtbank van Koophandel te Gent (Belgien)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Euronics Belgium CVBA

Svarande: Kamera Express BV,

Kamera Express Belgium BVBA

Tolkningsfråga

Artikel 101 i lagen om affärsmetoder och konsumentskydd,
som även syftar till att skydda konsumentintressena, har föl-
jande lydelse: "Art 101.1 Företag får inte utbjuda varor till
försäljning med förlust eller saluföra varor med förlust.

All saluföring till ett pris som inte är minst lika högt som det
pris för vilket företaget har köpt varan eller det pris som före-
taget ska betala för återanskaffning, efter avdrag för eventuella
rabatter som erhållits slutgiltigt, ska anses utgöra saluföring med
förlust. För att fastställa huruvida en vara saluförts med förlust,
ska sådana rabatter inte beaktas som, med eller utan ensamrätt,
lämnas i utbyte mot att företaget ingår andra förbindelser än att
köpa varor." Står denna artikel i strid med direktiv
2005/29/EG (¹) till den del saluföring med förlust är förbjuden,
medan sådana försäljningsmetoder inte förefaller vara förbjudna
enligt detta direktiv och i den mån den belgiska lagen möjligen
är strängare än bestämmelserna i detta direktiv och strängare än
förbudet enligt artikel 4 i direktiv 2005/29/EG?

- (¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj
2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare
gentemot konsumenterna på den inre marknaden och om ändring av
rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets di-
rektiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamen-
tets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (EUT L 149,
11.6.2005, s. 22).

**Överklagande ingett den 24 juli 2012 av Europeiska
unionens råd av den dom som tribunalen (femte
avdelningen) meddelade den 4 maj 2012 i mål T-529/09,
Sophie in 't Veld mot Europeiska unionens råd**

(Mål C-350/12 P)

(2012/C 303/29)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Europeiska unionens råd (ombud: Berman, B. Dries-
sen, Cs. Fekete)

Övriga parter i målet: Sophie in 't Veld, Europeiska kommis-
sionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

— upphäva tribunalens dom,

— slutgiltigt avgöra målet, och

— förplikta sökanden i mål T-529/09 att ersätta rådets kost-
nader i det målet samt för förevarande överklagande.

Grunder och huvudargument

Överklagandet rör tolkningen av undantag som avser skydd för
allmänintresset i fråga om internationella förbindelser och skyd-
det för juridisk rådgivning. Undantagen föreskrivs i dels ett
absolut undantag från allmänhetens rätt till tillgång till hand-
lingar i artikel 4.1 a tredje strecksatsen och i ett särskilt undan-
tag i artikel 4.2 andra strecksatsen i förordningen. (¹)

Rådet gör gällande att tribunalen gjorde fyra fel i sin tolkning av nämnda undantag.

För det första gjorde tribunalen fel genom att fastslå att oenighet om valet av rättslig grund inte kan undergräva EU:s intressen i internationella förbindelser (**första delen av första grunden**). Tvister avseende unionens behörighet och valet av rättslig grund mellan institutionerna har nära samband med konflikter avseende innehållet i internationella avtal. Oenighet om behörigheten mellan institutionerna kan vidare inverka på EU:s förhandlingsposition, ha negativ effekt på dess trovärdighet som förhandlingspartner och äventyra förhandlingsresultatet.

För det andra tillämpade tribunalen en felaktig prövningsnivå och ersatte rådets bedömning av den aktuella handlingens betydelse för internationella förbindelser med sin egen bedömning (**andra delen av den första grunden**). När det gäller skyddet för allmänintresset i fråga om internationella förbindelser ska prövningsnivån ge den berörda institutionen ”ett omfattande utrymme för skönsmässig bedömning” snarare än att kräva att det styrks att det föreligger ”faktisk och specifik” skada. Tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning då den gjorde en fullständig prövning av rådets skäl och tillämpade kravet på ”faktisk och specifik” skada. Härigenom ersatte tribunalen rådets bedömning av följderna i utrikespolitiskt hänseende av att handlingen lämnas ut med sin egen bedömning.

För det tredje gjorde tribunalen en felaktig rättstillämpning genom att underlåta att beakta de känsliga innehållet i det begärda juridiska yttrandet och de särskilda omständigheter som rådde då begäran gjordes (**första delen av den andra grunden**). Ämnet som behandlades i det juridiska yttrandet gäller känsliga internationella förhandlingar som fortfarande pågick då ansökan om att få tillgång till handlingen gjordes. Centrala och livsviktiga intressen på området för internationellt samarbete för att förebygga och bekämpa terrorism och finansiering av terrorism stod på spel och valet av rättslig grund som behandlades i det juridiska yttrandet var föremål för meningsskiljaktigheter mellan institutionerna. Tribunalen förbisåg dessa specifika egenskaper av det juridiska yttrandet.

Slutligen likställde tribunalen felaktigt förhandling och slutande av ett internationellt avtal med institutionernas lagstiftande verksamhet i syfte att tillämpa testet med det övervägande allmänintresset (**andra delen av den andra grunden**). Härigenom bortsåg tribunalen från viktiga skillnader mellan förhandling av internationella avtal — då allmänhetens insyn med nödvändighet är begränsad med hänsyn till de strategiska och taktiska intressen som står på spel — och slutande och genomförande av sådana avtal.

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, s. 3)

Begäran om förhandsavgörande framställd av Audiencia Provincial de Barcelona (Spanien) den 1 augusti 2012 — Miguel Fradera Torredemer m.fl. mot Corporación Uniland, S.A.

(Mål C-364/12)

(2012/C 303/30)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Audiencia Provincial de Barcelona

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Miguel Fradera Torredemer, María Teresa Torredemer Marcet, Enrique Fradera Ohlsen och Alicia Fradera Torredemer

Motpart: Corporación Uniland, S.A.

Tolkningsfrågor

1. Är bestämmelser som de som återfinns i den författning som reglerar taxan för sakkörare (procuradores de los tribunales), det vill säga kungligt dekret 1373/2003 av den 7 november 2003, enligt vilka sakkörarna ska erhålla ersättning enligt en minimitaxa från vilken endast avvikelse får göras med 12 procent uppåt eller nedåt och myndigheterna i medlemsstaten, inbegripet domstolarna, inte har någon faktisk möjlighet att avvika från de minimigränser som fastställts i den föreskrivna taxan såvida inte särskilda omständigheter föreligger, förenliga med artikel 101 FEUF (f.d. artikel 81 EG, jämförd med artikel 10) och artikel 4.3 FEU?
2. Beträffande tillämpning av den ovannämnda taxan utan att de i denna taxa föreskrivna minimigränserna tillämpas: kan det anses föreligga särskilda omständigheter om det finns en stor diskrepans mellan det arbete som faktiskt utförts och det arvode som sakköraren ska uppbara till följd av en tillämpning av taxan?
3. Är den författning som reglerar taxan för sakkörare, det vill säga kungligt dekret 1373/2003 av den 7 november 2003, förenlig med artikel 56 FEUF (f.d. artikel 49)?
4. Uppfyller denna reglering de krav på nödvändighet och proportionalitet som föreskrivs i artikel 15.3 i direktiv 2006/123/EG (¹)?
5. Innefattar artikel 6 i Europeiska konventionen om mänskliga rättigheter, i vilken rätten till en rättvis rättegång föreskrivs, rätten att på ett effektivt sätt kunna försvara sig mot ett fastställande av sådana arvoden för en sakkörare som är oproportionerligt höga och inte motsvarar det arbete som faktiskt har utförts?